

Slovo kurátora sboru

Vážené sestry a bratři,
postní doba nás přiblížila k Velikonocům - svátku, ve kterém se naplňuje podstata křesťanství. Jsou svátkem kde se pojí smutek, beznaděj, ale i naděje a vítězství. Rád bych se vůbec nezmiňoval o covidu, ale je to skutečnost, která nelze pominout. Právě poselství Velikonoc může přinést poselství, které nám dá možnost i v této nelehké době žít život, který dává smysl.

Doufáme, že se budeme moci sejít o svátcích fyzicky, ne jen u obrazovek počítačů. Jistě to nevíme. Proto zde také není tradiční rozpis Velikonočních akcí. V každém případě budete zváni. Kvůli izolaci si můžeme uvědomit, že víra není jen záležitostí individuální, ale že jsme povoláni jako celé společenství. A jak moc druhé potřebujeme.

V tomto roce se nebude konat sborové shromáždění, kde probíráme život sboru včetně hospodaření. Místo toho bude ve středu 17.3. od 18h otevřená on-line schůze staršovstva, kam jsou všichni členové sboru zváni. Odkaz dostanete emailem, nebo si o něj, prosím, zatelefonujte.

Díky všem, kteří se na životě sboru podílejí, i za finanční podporu. I přes stoupající náklady, zejména na personální fond, který je pro letošní rok stanoven na 183 000 Kč, se nám daří potřebné peníze vybírat.

Letošní postní sbírka je určena na práci naší Diakonie s dětmi v utečeneckých táborech v Libanonu (www.postnibirka.diakonie.cz). Podpořme ty, kteří i za nás pomáhají těm, jejichž život je opravdu v bezvýchodné situaci (peníze můžete poslat na sborový účet 225782824/0300 a označit jako postní sbírka).

Požehnané Velikonoce Jan Růžička- kurátor sboru

Kontakty na sbor a faráře:

Farní sbor
Českobratrské církve evangelické
v Soběslavi
28. října 277
Soběslav 392 01

farář Richard Dračka
tel.: 775 945 666
email: drackarichard@gmail.com

web: sobeslav.evangnet.cz
email: sobeslav@evangnet.cz
č.ú.: 225782824 / 0300

kurátor Jan Růžička
tel.: 773 522 518

Velikonoční dopis farního sboru ČCE v Soběslavi březen 2021

*... s trny na temeni
těžkém, rozbodaném
jako srdce. Amen.*

Bohuslav Reynek

Bratři a sestry, přátelé,
čím dál víc věcí, které jsme si nedokázali představit, se stává běžnými. Zahalujeme si na veřejnosti obličej, necestujeme, kam bychom chtěli, a to ani v rámci této země, po deváté hodině večer už moc nechodíme ven, nechodíme do školy. A taky nechodíme do kostela. A Velikonoce možná strávíme doma. Už druhý rok za sebou. Štve nás to všechny. Jen někteří to přijímají s ohledem na druhé, na celou společnost. Někteří se proti tomu bouří.

Přijměte, prosím, tento dopis všichni. Je výrazem touhy po společenství. Toho, že patříme k sobě. Různého věku, různých názorů, různých představ o tom, jak to je a jak by to být mělo.

Kéž nad všemi našimi rozdíly a nad tím, co nás tak štve, je ještě ten, který dokáže spojovat. Dokonce i Boha s člověkem. Který dokáže dát pokoj i tam, kde spolu soupeří už jen strach s beznadějí.

A přijměte i přiloženou pohlednici. Přijměte ji od nás jako úkol a pošlete ji někomu, kdo zrovna moc potřebuje vědět, že není sám.

Ani Vy nejste.

Váš farář Richard Dračka

Slova z Bible

"Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat - i tvou vlastní duší pronikne meč - aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí."

Lukášovo evangelium, 2. kapitola

Tohle jsou slova o Ježíšovi. Pronesl je k Marii, Ježíšově mamince, starý muž jménem Simeon, když držel Ježíše v náruči. Držel jej, jako se drží miminka, protože Ježíš v té době byl ještě miminko. Vlastně je to úryvek z vánočního vyprávění, jak nám jej zachoval Lukáš v evangeliu. A mě ta slova znovu a znovu vyvstávají v mysli právě v této době tak šíleně předvelikonoční. Jakoby v nich bylo skryto něco, co mi může pomoci porozumnět, když je všechno okolo zmatené. Když se hroučí to, co jsem považoval za stálé. A já najednou nevím. Nevím a nerozumím. Komu mám věřit, na co se spolehnout, na co vsadit, co dělat? A jak to skončí? Jak to dopadne? Kdo nebo co vyhraje? Co má ještě smysl?

Právě narozené dítě a starý člověk na prahu smrti. Mají toho společného víc, než nám většinou dochází. Oba jsou křehcí, zranitelní. Dnes se říká, že náleží do ohrožené skupiny obyvatelstva. Oba jsou odkázáni na pomoc a ochranu ostatních, těch silných, těch, kteří se o sebe dokážou postarat. A kteří se můžou postarat i o někoho druhého. Když čtete Bibli, vypadá to, že Bůh tuze moc kouká na to, jak se stavíme k těm, kteří jsou ohroženi. Kterí to bez pomoci ostatních nezvládnou. Jakoby ti slabí byli v Božích očích mnohem důležitější pro chod světa než ti mocní. A pak člověku dojde, že je to on sám, kdo se bez pomoci ostatních neobejde. Ať jsem jakkoli mladý, silný, chytrý, bohatý a šikovný. Neumím si ani vypěstovat jídlo, které k životu potřebuju, neumím si postavit dům, ve kterém žiju, neumím si vyrobit elektřinu, neumím si ošetřit bolavý zub. (Jak jen jde všechno stranou, když mě bolí zub a už nepomáhají prášky, které si taky neumím vyrobit.) To všechno nechávám na ostatních. Potřebuju je. Jako oni snad v něčem potřebují mě.

Simeon říká Marii, že to její syn nebude mít jednoduché. Ale že bude moc důležitý. Prý aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí. Bůh se stal někým křehkým a zranitelným, ohroženým. A bude takový celý život. Nebude se schovávat za pomoc mocných. A v té rozhodující chvíli jim naopak bude vydán všanc. Aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí. Hned mě napadají všichni ti,

jejichž myšlení vyšlo najevo. Najednou bylo vidět, komu šlo jenom o sebe a svůj prospěch. A můžu ukázat prstem. Což je přesně to, o co Ježíš nechtěl. Má vyjít najevo hlavně myšlení mého srdce. Jak to mám já tváří v tvář těm, kteří mi byli posláni do cesty, kteří potřebují moji pomoc. Uteču? Schovám se v naději, že alespoň já si zachráním krk? Nebo se ještě někam procpu a třeba z toho i něco kápne? Jak myslí moje srdce? To právě vždycky ukáže až ta chvíle nejistoty. Šílené nejistoty. Půjde mi i o toho druhého nebo zase jenom o mě?

Za pár týdnů budou Velikonoce. Těším se na ně. A pokud budou náročné, náročnější, než jsme si zvykli, o to snad budou důležitější. Teď je ještě doba postní. Ta zvláštní doba, ve které lidé přestávají pít alkohol, kouřit, cpát se sladkým. To je milé. Smyslem půstu je ale něco jiného. Je to narovnání vztahů, jako osvobození sebe i těch okolo mě. V čem jsem já tím silným, který má pomoci. Tím, kdo má udělat první krok. Tím, kdo má odpustit, osvobodit, zkusit to.. A v čem všem jsem tím křehkým a zranitelným, který má být vděčný. A říci: Děkuju. Vám všem, bez kterých nemůžu žít.

Já vím, není to lehká doba, není to lehké přemýšlení. O to je to důležitější. Nakonec ale to, co možná mělo zaznít na začátku. Staříček Simeon ta svá slova o Ježíšovi začíná slovy: *Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, neboť mé oči viděly tvou záchranu.* V tom, co je slabé a odkázáno na pomoc druhých, smíš vidět samotného Boha, který tě zachraňuje. Který ti dává stále ještě možnost být člověkem. A smíš i spočinout v pokoji. Není to vše jenom o tobě. A nejspíš mnohem míň o tobě, než si myslíš. Svět i tvůj vlastní život je v dobrých rukou, které tě nepustí, i kdyby ses ty sám už neudržel. Pokoj Vám.